

Варлете го Станка во море-то,
Дан' ке го Станка море приими.“
Па що бѣа триста калугери!
Вързаа му тои лесенъ камень,
Що да тежитъ дур' до тристи ока.
Го варлѣе Станка во море-то.
А море-то Станка не го прибра,
А море-то биле си побегна
Сѣ потъргна до четири'есетъ
Четири'есетъ и четири чекори.
Кога одатъ Рисяни на законъ,
Кога ми одатъ на денъ Петровденъ,
До денеска сѣ камен-отъ ѣ скаменъ.
И отъ тогай поатдамна било,
Кой ке греше на стара си майка,
Кой ке греше на мила-та сестра,
Кой ке грешитъ негоѣ милъ родѣ,
Никой пѣтъ грех немаѣ прощаанѣ. —
Що да слушатъ све весело било,
И отъ бога повелико здравѣ.

55.

Два брита и сестра.

Отъ Струга.

Два сѣ брата мило милуваѣтъ,
Отъ ощо сѣ браќа миливаѣтъ,
Отъ едношѣ сѣ браќа посвѣрши'е,
И отъ едношѣ си сѣ оженѣе;
Си зедо'е две млади не'ести.
Си има'е една мила сестра;
Отъ ощо ѣ сестра милува'е,
Напра'и'е шарена одаа,
Отъ милости сестра не ж мѣжѣтъ,
Си ѣ дѣржѣтъ въ шарена одаа.
Тукъ сѣ чудѣтъ две млади не'ести,
Како да ѣ сестра отмилеетъ
Отъ нейдзини до два мили браќѣ.
Си има'е едно мѣшко дете,